

GLASSTAD LEERDAM

GLASSTAD LEERDAM

TON BRANDSMA

antonie44@hotmail.com

GERAADPLEEGDE BRONNEN

KRANTEN

Dagblad rivierenland.
Algemeen dagblad.
Metro.
De Volkskrant.
Het Kontakt.
Extra nieuws.

BOEKEN

Fascinaties over schrijven.
Kluwers woordenboek.
Leren schrijven leren.
Handboek schrijvers.

VAN AUTEUR

Kruisvuur.
De context.
De bundeling.
De Hunter.
Bommenwerper commando.

WIKIPEDIA

Koninklijk Huis.
Politiek algemeen.

INTERNET

www.marienwaert.nl
www.kringloopglas.nl
www.psychowijzer.nl
www.glascentrumleerdam.nl
www.wikipedia.nl
www.joop.nl

Auteur: Ton Brandsma.
Cover ontwerp: Ton Brandsma.
ISBN: 9789403668147
Copy-Right: © Ton Brandsma.
Geschreven met: Word Office Professional.
Tekengrootte: 12 punten.
Lettertype: Garamond.
Aantal woorden: 80705
Aantal bladzijden: 257

INDEX	PAGINA
Geraadpleegde bronnen.	05.
Index.	09.
Voorwoord.	11.
De inspiratiebronnen.	13.
Over een besluit nemen.	17.
Freewriting.	21.
Het stadskantoor.	23.
Marktplaats.	27.
BOEK KRUISVUUR	35.
Over gelukkig zijn.	47.
Het handhaving team.	49.
Op een terrasje.	57.
Ergernissen.	59.
Schrijven en alcohol.	67.
De verkeerspaaltjes.	69.
Dromen zijn bedrog.	77.
De chemowagen.	87.
Waanzin en protocollen.	89.
Parkeer perikelen.	95.
Milieu perikelen.	99.
Fietsklem en combineren.	103.
Het borreluurtje.	107.
Opportunisme.	109.
Een verlichtend voorbeeld.	111.
BOEK KRUISVUUR	115.
Doorzichtig.	133.
Eetlust en humor.	137.
Denkbeelden.	141.
Herinneringen.	147.
De controverse.	149.
Ambtelijke terreur.	161.
De duiventil.	165.
Fragmentarisch.	171.
Nog eer paaltjes.	177.
Buitenissige dingen.	183.
Bouwlust en woningnood.	187.
Een soort zelfreflectie.	195.
Nieuw elan.	213.

BOEK KRUISVUUR	217.
Het leven andersom.	231.
Hangjongeren.	233.
Paniek bij een fietspad.	239.
Schrijven en vensters.	243.
Vreemde berichten.	247.
Nawoord	255.
Einde.	257.

VOORWOORD

Al weer vijf boeken geschreven en deze is de zesde – dat kostte veel vrije tijd en dus vele uren schrijven, maar dat is dan ook gerelateerd aan. Toch deed ik het bijzonder graag en dat is weer een voordeel voor mij en in het leven van alledag.

Maar toen.

Kwam ik in een soort van gat terecht (wat een cliché is dit overigens) wat ik helemaal niet verwachtte. Ik wist ineens geen raad meer met mijn tijd, want ook was er thuis aan de eindeloze klusjes en klussen van grotere orde langzamerhand ook een einde gekomen. Vakanties en de lange weekendjes weg met mijn camper – waren inmiddels ook voorbij – dus is het in nu de late herfst van het jaar 2021 dat ik aan dit boek begon te schrijven. Maar kon het ook niet laten.

Dat moet ik wel bekennen, want schrijven was ondertussen een soort van vergaande verslaving geworden. Ook heeft FREEWRITING (dat is een soort van een schrijfmethode en leg ik later wel uit) aan deze verslaving bijgedragen. Ik zou me dus geen raad weten als ik niet kon schrijven...

De volgende alinea's zullen wel een beetje vreemd op je overgekomen maar deze schreef ik om je uit te leggen, hoe ik dit boek opstartte met natuurlijk ook in mijn achterhoofd dat er lezers van dit boek zijn die ook graag een boek willen schrijven. Maar meestal hebben zij opstartproblemen. Dus in dit boek gaat het er soms over, hoe je een boek schrijft en met wat voor methoden er allemaal voor zijn of gebruiken kunt...

Aldus. Op een brutaal moment en het zat natuurlijk al ergens op een diep plekje in mijn hersenen, zat ik achter mijn laptopje en was aan het surfen op internet. Toen ineens – besloot ik om gewoon te gaan beginnen en met de eerst eerste bladzijden aanmaken zoals – indeling – index voorwoord – de aanhef en de geraadpleegde bronnen, enz. enz.

Maar ook de verdere gegevens die altijd voorin in een boek staan.

Had ineens ook een voorlopige naam voor dit boek – dat heb je nodig om terug te vinden in je computertje en noemde het in het begin: ONBESTEMD – omdat ik me op dat moment zo voelde.

En gevoelens tijdens het schrijven – die zijn er veel. Later en verder vorderend in dit boek noemde ik het ineens: GLASSTAD LEERDAM Op het moment dat ik dit schreef, had ik geen enkel idee waar dit boek over zou gaan en ben dus helemaal 'blanco' begonnen en op de een of andere manier is dat wel inspirerend – al moet je dat dan wel snappen als de

lezer van dit boek – jij dus. Natuurlijk zal het over dingen gaan die ik en jij in het dagelijkse leven meemaken en dat kan natuurlijk heel veel zijn en voor de een meer dan de ander. Hoogstwaarschijnlijk en dat zit er weer dik in, zullen er vele dingen die in het verleden zijn gebeurd ook een prominente rol gaan spelen in dit boek. Maar dat begrijp je wel als lezer van dit boek. Want daar is nooit aan te ontkomen. Aparte en hilarische dingen als het even kan.

En verder ook een belangrijk gegeven dat ik me voornam – het zoveel mogelijk jou als lezer van dit boek persoonlijk aanspreken en dus via dit boek. Dat zal ook een rol gaan spelen. Maar ook de gedachte dat dit boek vooral toegankelijk moet zijn voor iedereen en dus geen al te moeilijk woorden c.q. uitdrukkingen te gaan gebruiken. En verder is het afwachten, wat er allemaal gaat komen. En dat er wat gaat komen is nu eenmaal een zekerheid.

Opnieuw had ik weer: HET MAGISCHE GEVOEL

En dat had ik ook met mijn andere boeken die ik schreef.

Dus ik bedoel – toen ik intypte: HOOFDSTUK 1...

DE INSPIRATIEBRONNEN

Dus aansluitend op het voorwoord – de cursor van mijn laptopje was supernerveus aan het knipperen en wachtte op de eerste ‘maagdelijke’ woorden voor dit hoofdstuk. Zat dus al een tijdje te staren naar dat zenuwachtige ‘ding’ maar er kwam niets.

Wilde net weer afsluiten en met een diepe zucht van ergernis, toen er ineens en uit het niets een gedachte langs scheerde. Wel een beetje vaag maar het nam langzaam steeds vastere vormen aan. Ik had namelijk eens in een ander boek van mij geschreven en genaamd: DE CONTEXT de volgende twee regels...

DAT ALS JE WEET WAT JE SCHRIJVEN WILT
JE HET PLEIT AL HALF GEWONNEN HEBT

Maar nu besef ik als ik kijk naar dat ding – de cursor dus, dat die twee belangrijke regels nu volledig van toepassing zijn op mijzelf en ik schreef ook in datzelfde boek...

DE ENE GEDACHTE LEID TOT DE ANDERE GEDACHTE

Maar ook het volgende...

Want als je de openingszin neerschrijft, kun je meteen verder schrijven en op die zin voortborduren en zo steeds weer verder...

In mijn dagelijkse leven komen diverse berichten (ook de fragmentarische) tot mij als auteur van dit boek. Dat kan uit kranten zijn, facebook en andere sociale media, gesprekken, tv-beelden, radio, enz. enz.

Ik gebruik of misbruik (dit moet je dan wel weer snappen) dat dan ook als een van de vele hulpmiddelen die een schrijver nu eenmaal nodig heeft om een boek te kunnen schrijven.

Dit is ook weer een tip voor toekomstige schrijvers.

Gratis en voor niets – hahaha.

Een geheel ander hulpmiddel zijn mijn notatieblokken. Vooral de elektronische – inmiddels al weer uitgelopen tot vijftig kantjes A4. Dat is bedoeld voor aanloopzinnnetjes, als je even niet verder kan met schrijven. Blader c.q. scrol ik door deze zinnnetjes heen, dan krijg ik als vanzelf weer nieuwe ideeën om verder te gaan met schrijven. Mijn notatieblokken zijn de allerbelangrijkste hulpmiddelen om te kunnen schrijven en ik mag wel schrijven zéér belangrijk – om vele dingen die op mij afkomen niet te vergeten.

Ze dienen ook: ALS HET VLEIOWIEL VAN MIJN GEHEUGEN

Als ik weer eens flink aantal notities heb gemaakt, dan breng ik ze over in een apart manuscript en die roep ik regelmatig op tijdens het schrijven zoals ik in het voorgaande beschreven heb.

En met de bekende methode van kopiëren en plakken – zet ik deze stukken tekst, of losse notities in het manuscript (met eventueel de nodige aanpassingen) waar ik op dat moment mee bezig ben.

Niet te vergeten en belangrijk – dat je de notities die je in je manuscript hebt gebruikt, dan een andere kleur te geven, want anders kan je dat weer niet bijhouden tijdens het schrijven en is er veel bij te houden.

Het werkt feilloos en ontspannen.

Ik gebruik deze notatieblokken ook als een soort van psychologisch hulpmiddel. Want als je een onderwerp in je notatieblok hebt genoteerd dan is dat namelijk uit je gedachten en: ‘Blijft het niet steeds terugkomen of in je hersenen rondzingen’.

Je hoofd is dan leeg.

Of weer anders geschreven – ook dit werkt ontspannend, omdat het anders steeds maar in je gedachten blijft rondspoken. Want: ‘Ik heb meer gesprekken in mijn hoofd dan in het dagelijkse leven – hahaha’.

Per dag (in mijn beste dagen, bedoel ik dan) maakte ik minstens een stuk of vijf tot tien aantekeningen. Het zou dus een complete ramp zijn als ik mijn notatieblokken kwijt zou raken...

Omdat ik elke dag vijf kilometer loop in en rondom mijn woonplaats Leerdam (in flinke pas en ben dus ook al verslaafd aan dat stofje dat dan in je hersens vrijkomt – dus endorfine) is dat een dankbare bron van de andere inspiratiebronnen.

Namelijk als je al aan het lopen bent en als het te warm is, dan doe ik dat op de fiets en dan gemiddeld twee uur fietsen – dan ga je als vanzelf veel nadenken over verschillende onderwerpen waar je op dat moment mee bezig bent. De dingen c.q. gebeurtenissen die op je afkomen in het dagelijkse leven krijgen dan een plekje en vooral en ondertussen: ‘Het relativeren van deze gebeurtenissen c.q. onderwerpen’. En als je niet relativeren kunt, dan leef je je leven moeilijker dan dat het is. Dus toen ik mijn dagelijkse rondje aan het lopen was, kwam ik als vanzelf aan c.q. op het onderstaande...

Dus een verhaal gaan bedenken wat zich in en rondom mijn woonplaats Leerdam afspeelt. Daarbij en tijdens het schrijven kan ik vreemde, onnatuurlijke, hilarische en controversiële gebeurtenissen in het verleden en tevens de toekomstige gebeurtenissen die tijdens het schrijven aan

dit boek gebeuren in mijn woonplaats in het verhaal te gaan verwerken. Ook kan ik besluiten – de dingen die gebeuren af te wachten en dan pas verwerken in dit boek. Maar ik bedacht me later – dat is nogal wat. Waar ben ik nu weer aan begonnen en hoe gaat dit eindigen. Maar aan de andere kant – ik heb deze stap gezet en weet van mijzelf dat ik dan stug verder ga en stap voor stap dit verhaal een soort van ‘gestalte’ ga geven. Ook al moet het dan honderden uren kosten. Het is voor mij als schrijver weer een uitdaging.

Trouwens – ik mag mij dus schrijver noemen.

Want, ik heb gepubliceerd.

Alleen dan...

Ik voelde weer de vertrouwde stuwning van adrenaline, toen ik bovenstaande in mijn hoofd besloten had. Maar die besluiten nam ik weleens meer. Dus een vergaand besluit en de tijd die ik erin moet steken. De consequentie, dat ik mijn privéleven dan weer flink moet gaan aanpassen. Ik wilde nog meer schrijven in dit stuk, maar ik werd afgeleid (wat mij overigens vaker gebeurt) en was het inmiddels ook weer eens vergeten. En verdórie – ik kon er ook niet meer opkomen, al deed ik nog zo mijn best. De vraag bleef – wat was verdómme de associatie...?

Dus de nutteloze cursor op het beeldscherm van mijn laptopje was hypnotisch tegen mij aan het knippen, maar er kwam nu even niets in mijn gedachten omhoog. Helaas kwam dat ook door het volgende...

De telefoon ging.

Ik keek op.

De telefoon ging opnieuw.

Wie kan...?

De telefoon ging voor de derde keer.

Moet ik...?

De telefoon ging voor de vierde keer.

Stel – dat het mijn partner is.

Ik nam de hoorn op en luisterde... nerveus: ‘Hallo...?’

Pauze...

Klík...!

Jézus...!

OVER EEN BESLUIT NEMEN

Dus iets gaan besluiten.

Het werd hoog tijd dat ik mijn ‘zintuiglijke waarnemingen’ over dit feit weer eens stimuleerde. Het besluit van een verhaal en de dingen die gebeuren c.q. gebeurd zijn in Leerdam te verwerken in dat verhaal, of het besluit zonder verhaal.

Ik ging languit op de bank liggen in mijn woonkamer. Deed een kussen onder mijn hoofd en sloot mijn ogen. Gaf mijn hersenen de vrije teugel, om op die manier allerlei vrije associaties boven water te krijgen om dit te gaan beslissen. Maar ook de juiste toon tussen de verschillende hoofdstukken te kunnen vinden. Leuk geformuleerd als zeg c.q. schrijf ik het zelf – hahaha...

En toen maakten mijn hersenen zich op voor een kruisverhoor en dat was buitengewoon boeiend. Althans voor mij als schrijver, want ze besloten (de linker en de rechterhersenhalften) dat er géén verhaal gaat komen en alleen de gebeurtenissen in het verleden c.q. toekomstige. Maar ook een besluit, tussen de gebeurtenissen in mijn woonplaats Leerdam andere stukken te plaatsen die er NIETS mee te maken hebben maar gewoon leuk of apart zijn.

Ook drie hoofdstukken uit mijn oorlogsroman: KRUISVUUR en bepaalde hoofdstukken uit mijn controversiële boek: DE CONTEXT...

Het lijkt er nu sterk op – nu tijdens het schrijven van deze regels, dat mijn onderbewustzijn een actieve deelnemer is in mijn besluiten c.q. besluitvorming in verschillende zaken. Het is nu al een prikkelende ervaring om met het onderbewuste bezig te zijn.

Maar – met welke gebeurtenissen begin ik.

Toch weet ik uit eigen ervaring, dat de intuïtieve gedachtesprongetjes meestal de beste ideeën opleveren voor tekst. Maar soms moet je je blik even afwenden en een korte pauze nemen, voordat je opnieuw kijkt om te kunnen zien wat al die tijd al voor je gelegen had...

En verder. Het onderbewuste is een wonderbaarlijk instrument, want het vergeet nooit wat het heeft gezien, of gehoord. Elk beeld, elk geluid wat dan ook wordt daar ergens opgeslagen. Je hoeft het alleen maar tevoorschijn te halen. Zelfs daarvan ben ik me bewust. Dus de eerste gebeurtenis is over het station van Leerdam. Het kwam uit een dieper laag want: ‘Ik zocht in de ‘archieffkast’ van mijn geheugen’.

Ik woon in Leerdam zoals je begrepen hebt: DE GLASSTAD

Zoals dit bekend staat in de bredere kringen. Dat is natuurlijk wel een voordeel voor mij, als je over de aanverwante THEMA'S en diverse verhalen wilt gaan schrijven. Maar er was nog een ander voordeel en dat wil ik maar even opmerken. Want als je in een of ander lullig dorpje bijvoorbeeld in de provincie Groningen zou wonen – dan kun je je heel moeilijk gaan associëren met glas en alle andere zaken die daar mee te maken hebben. Laten we wel wezen. Dat is een simpel gegeven en zo werkt dat en ongetwijfeld, zal ik in de verschillende hoofdstukken ook over glas gaan hebben, maar dan op een aparte manier...

Leerdam is echter geen grote stad. Het is meer een provinciestedje. Het aantal inwoners is iets minder dan eenentwintig duizend en heb ik dus niet geteld, want plukte het van internet – hahaha.

Trouwens er zijn meer vrouwen dan mannen.

Maar er gebeuren in dit provinciestedje wel zéér vreemde dingen. Zo niet, achterlijke dingen en dat vind ik nu eenmaal. Maar verder, daar is dan ook niets aan te veranderen. En mijn mening over deze zaken zullen vanzelf duidelijk maken, omdat ik er natuurlijk: 'Met een bepaalde blik naar heb gekeken'.

Soms noem ik Leerdam in mijn gedachten weleens: FREAK CITY

Toch woon ik er graag, omdat het in het GROENE HART ligt. Maar liever woonde ik in Gorinchem, want daar bracht ik mijn jeugd door tot mijn zestiende en daar liggen mijn eigenlijke ROOTS en kom er nog graag en regelmatig naar: BUITEN DE WATERPOORT en naar de terrasjes op de GROTE MARKT Zoek dat maar eens zelf maar eens op en ga daar maar eens lopen langs de waterkant.

Maar soms haat ik ook mijn huidige woonplaats om bepaalde dingen en die worden vanzelf wel duidelijk in dit boek. Een soort van haat c.q. liefdesverhouding. Maar wel in de breedste zin bekeken...

Freak-City – Leerdam dus.

Toch wel leuk om over je woonplaats te schrijven. En ik heb genoeg stof om erover te schrijven. En wel zoveel stof, dat ik een selectie moest maken, omdat ik niet alles kan gebruiken. Het zou dan een te dik boek worden. Je-weet-wel-zo'n-dikke-pil.

Maar misschien gebruik ik de rest voor een volgend boek.

Daar is de kans wel groot op en zeer groot. Verder moet je in je gedachten houden – dat als je dit boek leest, dat je dan veel moet nadenken. En dat je veel moet nadenken, daar zorg ik wel voor. Maar aan

de ander kant, dat heb ik namelijk expres ingebouwd.

Ook verder in je gedachten houden dat mijn woonplaats ook dient als voorbeeld voor gebeurtenissen in de andere steden. Maar ook voor de landelijke politiek. Dat moet je dus steeds op de achtergrond mee laten wegen. Die LINK moet je dus steeds leggen. Pak het beet. Stop het in je hoofd en slaap er een nachtje over...

In Leerdam zijn dus veel vreemde dingen gebeurd. Bijvoorbeeld een van deze zeer vreemde dingen – het is al weer vele jaren geleden, maar zo hadden wij in dit kleine stadje twee spoorwegstations en de ene ingang ligt nog geen 50 meter bij de andere vandaan.

Ook nog wilde plannen voor een derde.

En de logica van dit alles ontging ons Leerdammers totaal.

Na dat besluit besloten ze, om niet meer om te kijken naar dat eerste en oude station en inclusief slechte afspraken gemaakt over het onderhoud van dat gebouw. Dat oude station is toch wel een prachtig gebouw en werd toen een Kunststation genoemd, omdat kunstenaars daar workshops hielden en inspiratie kwijt konden en daar hun kunstwerkjes konden maken. Toen kwam het treurige bericht, dat ze het kunststation wilden gaan opheffen, omdat er andere plannen waren met het gebouw.

Door al het gekissebis wie nu uiteindelijk verantwoordelijk was voor het onderhoud, was dat gebouw volkomen verwaarloost. Zelfs al zo ver verwaarloost, dat er eerst ongeveer 600.000 euro moest worden geïnvesteerd om het geheel te herstellen en dat heeft zeer lang geduurd. Want alles gaat in mijn woonplaats tergend langzaam en de ambtelijke molens malen heel langzaam – we weten het allemaal, maar in FREAK-CITY hebben ze er een schepje bovenop gedaan. Want, ze wilden graag vooraan staan – hahaha...

Toen gebeurden er vreemde dingen, omdat dat gebouw eigendom was van NS VASTGOED (kan inmiddels van de hand zijn gedaan). En toen zal het wel weer zo gegaan zijn, zoals dat altijd gaat – de inwoners van Leerdam draaiden weer voor de kosten op. Maar dan met een linke financiële constructie zoals ze dat weleens meer deden. De ‘constructie’ dat zij niet verantwoordelijk zijn. Zo gaat dat meestal in Leerdam. Want hier verstaan ze de kunst om zich aan hun verantwoordelijkheid te onttrekken en hebben daar vergaande en verfijnde scenario’s voor. Het lijkt erop dat onze politici met deze genen geboren zijn en dat ze zich dus ongestraft kunnen onttrekken aan hun verantwoordelijkheden. En dat doen iedere keer weer, als hun plannetjes dreigen te mislukken.

En dan druk ik me voorzichtig uit.

En al die mislukkingen zijn van tevoren bekend bij de meeste Leerdammers en waarom dan niet bij hen...?

Een aantal jaren nadat tweede en overbodige station gebouwd was, was het ook al weer verbouwd. Weer vernieuwd met de een of andere apart staande en vreemde overkapping bij de ingang. Niemand weet waarom en wat daar de bedoeling van was. Dus het staat daar maar te staan. Verder was er nog een leuke oppepper te vermelden. Het oude Kunststation werd toen eindelijk verbouwd tot een soort ‘Grand Café en Restaurant’. Daarna opnieuw een verbouwing en toen werd het een ‘Grieks mediterraan restaurant GRAND ATHINA’. De laatste stand van zaken op het moment dat ik dit schrijf, dat het weer verbouwd is en nu een soort van ‘Tapas-achtig restaurant geworden is...’.

Soms rijdt een machinist het eerste station weleens voorbij. Dat is altijd doller pret en meestal is het een machinist die deze route normaal niet rijdt. Dan komt hij er tot zijn schrik achter, dat hij met zijn trein te ver is doorgereden. Als je dan al dat gestuntel van die machinist ziet met een hoogrode kleur op zijn gezicht van schaamte, is dat wel een héél vreemd gezicht. Als je dan om je heen kijkt en daar moet je een soort blik voor hebben en die heb ik gelukkig, zie je ook de vergaande verbaasde gezichten van mijn plaatsgenoten die dat voor de eerste keer zien. En dán mijn eigen gevoel: ‘Het gevoel – dat ik een spontane zaadlozing ga krijgen, als ik dit weer eens moet aanzien – hahaha...’.

Maar het kan nog veel gekker in Leerdam. De spoorlijn die door mijn woonplaats loopt werd in het verleden veranderd in een lichtrailverbinding. R-net exploiteert tegenwoordig deze lijn. Andere betrokkenen en politiek Leerdam voordat R-net deze explodeerde, waren toen van plan om aan de westkant ook een nieuw (extra) station te bouwen. Dat nieuwe station lag dan in hun plannen ongeveer zo’n anderhalve kilometer van die andere twee stations af – maar misschien gooit iets roet in het eten en daar is de kans dan ook zeer groot op. Dan hebben we straks dus drie stations op klein een stukje spoorlijn. Hoezo FREAK-CITY...? En wat zou ik dáár nou mee bedoelen...?

FREEWITING

In mijn voorwoord had ik het even kort over Freewriting (vrij schrijven). Maar ik wilde jullie lezers toch even uitleggen dat ik deze methode natuurlijk ook gebruik voor dit boek. Ook uitleggen het waarom en hoe ik me voel tijdens het schrijven door dat stofje in mijn hersenen. Maar ook het waarom van die aandrang om door te gaan met schrijven...

Het is trouwens het ultieme schrijven – HET VRIJE SCHRIJVEN

Geen vermoedheid. Niet het suf worden van het beeldscherm. Geen frustraties. Geen slapeloze nachten. Geen faalangst meer. Geen gezocht naar de juiste woorden. Geen ingewikkelde complicaties meer. Geen gezocht naar jargon. Geen gezocht naar essentie. Niet het horen van die storende orgels op de achtergrond. Niet meer het maar aan klungelen. Niet in zwaar weer raken. Geen last van winterblues hebben. Eindelijk weer concreet te kunnen schrijven. Elke waarschijnlijkheid en mogelijkheid gaan gebruiken. Misschien gaan mijn neuronen wel verbindingen aan met andere cellen. Ook de cellen die nooit gebruikt zijn. Herinneringen gebruiken en alles nauwkeuriger bekijken. De passieve verbijstering vinden van aanvaarding van dingen. Het ondenkbare opsporen. Geen obsessies meer. Het rationaliseren van mijn keuzes waarom ik zo schrijf. Je vindt altijd wel iets dat je kunt gebruiken gevoel. En dat is een heerlijk gevoel. Geen deadline meer te hoeven halen. De provocatie zoeken. Vergeten koffie te drinken. Vergeten te roken. Geen zin in neuken hebben als je aan het schrijven bent. Open deuren zonder moeite kunnen vinden. Het hoe objectief kun je zijn gevoel beleven. Het abstracte vinden. Mijn verbeelding optimaal te kunnen gaan gebruiken. Mijn eigen motieven begrijpen en aanvaarden. Gebruik te kunnen maken van de Gallische logica. De vibratie meemaken en de adrenalinestoten voelen. Het waarom weet ik niet maar dit komt eruit gevoel. Maar vooral ook het ultieme: RELATIVEREN vinden...

Tijdens het VRIJE SCHRIJVEN als het op dat moment 'lekker loopt' voel je je vooral ontspannen. Dat komt, omdat alles wat in je geest afspeelt dan naar de oppervlakte mag komen – je emoties, je obsessies, je zwaktes, je kracht, je patronen, je onbewuste drijfveren, je gebrek aan (ant) woorden, je beelden, je fantasieën. Niets geestelijks is je meer vreemd, als je er eerlijk en zonder oordeel naar durft te kijken. Zodra er ergens stiekem toch een oordeel insluipt, heb je de neiging om te gaan verstarren. Maar aan de andere kant van dit spectrum – een schrijver heeft er belang

bij om alles te onderzoeken. Zo weet hij dan wat er allemaal in een mens om kan gaan en dat heeft gevolgen voor zijn verhalen. Daardoor wordt het altijd moeilijk om geen oordeel te vormen. Daaruit volgt dan weer de conclusie – dat het voor een schrijver niet vreemd is, dat hij over een groot aantal zaken wel een oordeel heeft.

Dat kan een scherp oordeel zijn.

Maar ook een gematigd, of een helder oordeel. Dus een oordeel over bepaalde zaken die hem bewust of onbewust bezighouden. Wordt de geest niet steeds interessanter, naarmate je er rustiger en helderder naar kijkt. Zit er geen helder materiaal in voor allerlei verhalen. Hoe angst er precies uitzielt. Wat doe je als je bang bent, wat denk je, durf je het onder ogen te zien. Of probeer je het te verdringen en hoe dan...?

Ook jouw geest als lezer van dit boek is een personage waar van alle dimensies gezien mogen worden.

Je-snapt-wel, dat ook die dimensie wordt gebruikt.

Maar ook misbruikt door een schrijver. Dus een schrijver blijft altijd kijken en ontdekken, omdat je dan steeds meer en preciezer en subtieler gaat waarnemen. Daarmee doen de intuïties hun intrede en kun je verder schrijven. Maar SOMS schrijven met de intuïtie van een mensenhaai...

HET STADSKANTOOR

Over het STADSKANTOOR van Leerdam. Trouwens, ik vind dat een vijandige naamgeving. Zo komt dat een beetje op mij over als-je-snapt-wat-ik-bedoel. GEMEENSCHAPSHUIS klinkt wat vriendelijker volgens mij want de benaming STADSKANTOOR schept een soort afstand. Maar dat kan ook de bedoeling zijn. Ben niet verbaasd.

In dat grote gebouw en natuurlijk veel te groot voor Leerdam en nu eventjes met VRIJE INTERPRETATIES gaan schrijven, want dan heb ik altijd veel schik – stikt het werkelijk van kleine kantoor-tjes. Alle ambtenaartjes die daar werkzaam zijn, hebben daar hun eigen plekje met een computer-tje en een bureautje: ‘Constant zijn bezig met een betere plek in de pikorde te gaan veroveren’. En als een soort van wetmatigheid: ‘Trappen naar beneden en likken naar boven’. Dus de hielenlikkertjes. De kéffer-tjes van – hahaha...’.

Nog meer schik. Verder ook steeds maar bezig met pisselletjes van wie het verste kan pissen in de marge. Maar ook met het gedrag van: ‘Wie heeft de grootste pik’. Dat allemaal samengevat, kost ze veel energie die eigenlijk beter gebruikt kan worden.

Over dat werken in een apart kamertje. Er is daar volgens mij (dat weet ik niet zeker, maar het zou me weer niet verbazen) zelfs een ambtenaartje voor aangesteld voor het gescheiden houden van ambtenaartjes. Alleen dat al, omdat ze elkaar beslist niet vertrouwen en elkaar alles misgunnen. Zo is ongeveer de werksfeer daar – dat voel je gewoon aan. Door al dat hopeloze gedonder en niet met elkaar te kunnen samenwerken, liggen die ambtenaartjes steeds overhoop met alle plaatselijke politieke figuranten en met hun eigen collega’s. De plaatselijke krantjes stonden er steeds vol van. Het is steeds maar weer en in allerlei bureauzaken een diversiteiten cocktail van: ‘Naïviteit, arrogantie en regelrechte blunders’. Maar voor een schrijver en natuurlijk wel als een onderwerp feilloos in ‘zijn straatje valt’ een eindeloze bron van inspiratie...

Het was zelfs al bijna zo ver gekomen, dat Leerdam bijna failliet was en onder curatele geplaatst dreigde te gaan worden en dat is al weer wat jaartjes geleden – maar toch. En door al dat gelazer was Leerdam een soort van: ‘Armlastige gemeente geworden’.

Maar recent zijn we heringedeeld en horen nu bij de gemeente Vijfheerenlanden. Pikant detail hoogstwaarschijnlijk wordt ons gemeentehuis gebruikt en gekozen voor de andere gemeentes die samengaan

Met deze gemeente. Ik mag hopen dat het nu beter gaat worden dan de afgelopen jaren die achter ons liggen. Even inbreken in mijn eigen teksten, want er bereikte mij tijdens het schrijven een bericht over dit onderwerp – ergens heeft men besloten dat dit doorgaat, maar het verbaasd mij niet dat dit besluit alsnog wordt teruggedraaid en ik wacht dus geduldig de komende gebeurtenissen af...

Hoe was het toch zo ver gekomen...?

De politiek in Leerdam had zo veel externe adviesbureaus ingehuurd en dat bij het belachelijke af, omdat ze zelf: 'Te weinig verstand in huis hadden'. Zij doen dat meestal met zulke dingen – om hun status te benadrukken en op die omslachtige manier, zichzelf te kunnen handhaven. En dus huurden ze voor veel geld en lees met publiek geld verstand in. Zo veel geld over de 'bekende balk' smijten, dat ze geen geld meer hadden voor de normale dingen en lopende zaken. Verder kwam er nog bij dat onze Leerdamse gemeentebestuurders amateurpolitiek bedreven.

En dat vond ik niet alleen.

Er is een onderzoeksrapport van en alweer een pikant detail.

En om amateurpolitiek te bedrijven, heb je geen diploma nodig. Dus iedereen kan raadslid, of wethouder worden en dat is dan ook goed te merken en al helemaal tegenwoordig. Dat gestuntel gebeurt dus wel op kosten van de inwoners. En van de consequenties daarvan als je dieper over nadenkt, zijn ze ook nog eens de dupe (Leerdam eindigde zeer hoog op de ladder van de gemeentelijke lasten).

Voor ieder onderwerp schakelden ze adviesbureaus in.

En een tweede adviesbureau moest het eerste gaan beoordelen (achterlijk gedoe). Dat kwam door een groot gebrek aan kennis en vertrouwen. Daarbij schakelden ze procesbegeleiders in voor de broodnodige onderlinge samenwerking. Heel verantwoord dus – maar niet heus.

Want dat had weer te maken met groot tekort aan kennis en dat leidde weer tot achterdocht communicatiestoornissen, gebrek aan inzichten en overzichten...

Toen ik vele jaren geleden aan een stuk begon te schrijven voor mijn andere boek: DE CONTEXT was het weer niet té gelóven. Want vlak daarvoor werd ik op een spoor gezet, door een stukje in ons plaatselijk krantje. Kranten brengen mij ook op sporen voor dit boek. Het was op de een of andere manier voorbestemd. Het werd me zo in de schoot geworpen en ik hoefde er geen enkele moeite voor te doen.

Ik kwam toen als vanzelf aan tekst.

Het ging om een externe adviseur die ze ingehuurd hadden. Hij schakelde na zijn advies, zijn eigen bouwbedrijf in. Hij gebruikte dus zijn eigen bouwbedrijf om de diverse bouwplannen van de gemeente Leerdam te realiseren. Waar hij dus samen met onze ambtenaardjes advies voor gegeven had. De verdómdde intrigant...!

Snap helemaal niet, dat ze niet doorhadden dat deze zo corrupt als de pest was. Die adviezen hebben de gemeenschap tonnen aan geld gekost. En dat allemaal voor zo'n kleine gemeente. En nog maar te zwijgen over de vette winst dat het bedrijf van die adviseur opstreek. En: 'Zo sneed het spreekwoordelijke mes aan beiden kanten...?'

Toen deze feiten eenmaal bekend werden en toen ik dat las in ons plaatselijke krantje: 'Trokken er wel hele enge en orgastische gevoelens door mijn neuronen – hahaha'.

En die geprikkelde neuronen vroegen zich gepijnigd af, hóe lang het zou gaan duren voordat de plaatselijke ambtenaartjes en politieke figuren van Leerdam eens uit hun collectieve coma ontwaakten?.

Ze lopen naar mijns inziens met veel van deze zaken: 'In een tunnel met een zaklamp die het maar af en toe doet'.

Maar aan de andere kant was het wel een soort van paradox.

En als je er dieper over gaat nadenken, was het ook nog hilarisch...

